

РЕШЕНИЕ

№ 1130

гр. София, 11.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.12.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10713** по описа за **2025** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Е. Д. Е., подадена чрез процесуален представител адв. К. Г., срещу решение № 3173 от 19.08.2025г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 20-и състав, постановено по нахд № 7292/2024г., в частта, с която е потвърдено наказателно постановление № 23-4332-032328/08.01.2024г.

В касационната жалба са въведени твърдения за неправилност на съдебния акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон, процесуалните правила и необоснованост.

Касаторът, чрез своя процесуален представител адв. К. Г., моли да бъде отменено решението на СРС, НО, 20-и състав по нахд № 7292/2024г. и спорът решен по същество, като се отмени НП № 23-4332-032328/08.01.2024г., на началник група в отдел „Пътна полиция“- СДВР. Заявено е и искане за присъждане на направените разноски, представляващи заплатен адвокатски хонорар.

Ответникът – началник група в отдел „Пътна полиция“- СДВР е депозиран писмено становище по жалбата, като моли същата да бъде отхвърлена, поради нейната неоснователност и да се остави в сила решението на СРС. Формулирано е искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство от юрк. В. П..

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че решението на СРС следва да бъде отменено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение № 3173 от 19.08.2025г., постановено по нахд № 7292/2024г. на СРС, НО, 20-и състав е било потвърдено наказателно постановление НП № 23-4332-032328/08.01.2024г. на началник група в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с което на Е. Д. Е. на основание чл.183, ал.6, във вр. ал.5, т.2 от ЗДвП е наложена глоба в размер на сумата от 200,00 /двеста/ лева, както и лишаване от право на управление на МПС за срок от 1 месец, за извършено нарушение по чл.119, ал.1 от ЗДвП.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал показанията на свидетелите Н. Л. Л., В. Г. Д., В. В. П., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обоснован правен извод, че при провеждане на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, правилно е бил приложен материалния закон, като е доказано извършването на деянието по чл.119, ал.1 от ЗДвП, което не представлява маловажен случай по см. на чл.28 ЗАНН.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

По смисъла на чл.220 АПК съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материалноправни норми.

Констатирано е било, че на 17.11.2023г. в [населено място], на [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], Е. Д. Е. е управлявал лек автомобил марка „Пежо 3008“ с рег. [рег.номер на МПС] . На кръстовището с [улица], той не е спрял, за да пропусне пресичащият пред него от ляво на дясно по посока на движението му на пешеходна пътека пешеходец, като е преминал пред него. В тази връзка и в присъствието на един свидетел е бил съставен акт за установяване на административно нарушение № 959674/17.11.2023г. Въз основа на изготвения акт е издадено и обжалваното наказателно постановление № 23-4332-032328/08.01.2024г. на началник група в отдел „Пътна полиция“-СДВР, с което касаторът е привлечен към административнонаказателна отговорност за извършено от него деяние по чл.119, ал.1 от ЗДвП при условията на „повторност“, като е санкциониран с глоба в размер на сумата от 200, 00 /двеста/ лева, както и лишаване от право на управление на МПС за срок от 1 месец.

Настоящата инстанция приема, че решението е правилно, защото при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон – отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 във вр. ал.2 от НПК. Съображенията за това са следните:

В касационното производство не се решава материалноправния спор между страните, а същото има за предмет преценката относно правилността, респ. допустимостта и действителността на въззивното решение. Касационният съд изследва съответствието на решението с материалния закон, въз основа на фактите, установени от първата инстанция. Дейността му се свежда единствено до проверка, дали фактите са подведени вярно под хипотезата на правната норма и дали правилно са приложени предвидените в нея правни последици.

При разглеждане на спорове за отмяна на издадени НП, районният съд е винаги инстанция по същество- чл.63, ал.1 от ЗАНН. Това означава, че следва да провери законността на НП, т.е. дали правилно са приложени процесуалният и материалният закони, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя- арг. от чл.314, ал.1 от НПК във вр.чл.84 ЗАНН.

Споделят се съображенията на СРС, НО, 20-и състав, че в хода на административнонаказателното производство не са извършени нарушения със съществен характер, които да са ограничили или накърнили упражняването на правото на защита на Е. Д. Е. в пълен обем. Доказано е авторството на деянието и обективните му признаци.

В АУАН от 17.11.2023г. и в НП от 08.01.2024г. е направено описание на нарушението, като съществува и пълно съответствие при изложение на фактическата обстановка в двата акта, чрез индивидуализиране на нарушението, времето, мястото където е извършено, поради което е спазено изискването на чл.42, т.4 от ЗАНН и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН.

Правилно СРС е установил, че НП № 23-4332-032328/08.01.2024г. е издадено в съответствие с материалния закон, като развитите в тази връзка мотиви са обосновани, а формираните правни изводи са в корелация с писмените и гласни доказателства, събрани в процеса. Съставът на първостепенния съд правилно е приел, че касаторът е извършил административното нарушение по чл.119, ал.1 от ЗДвП, поради което и законосъобразно е ангажирана неговата отговорност, чрез налагане на глоба в абсолютно определения размер от 200,00 /двеста/ лева, както и е лишен от правоуправление на МПС за срок от 1 месец.

Е. Д. Е. е санкциониран за извършено нарушение с правна квалификация чл.119, ал.1 от ЗДвП / в ред. преди изм. ДВ. бр.64/05.08.2025г., в сила от 07.09.2025г./, който въвежда императивното правило, че „при приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре“. На 17.11.2023г., Е. Д. Е., като водач на лек автомобил „Пежо 3008“, с рег. [рег.номер на МПС], движейки се по [улица], на кръстовището с [улица] не е спрял, за да пропусне пресичащия пешеходец на обозначена пешеходна пътека, а е преминал преди него.

Съответно на това нарушение е приложена санкционната разпоредба на чл.183, ал.6, във вр. ал.5, т.2 от ЗДвП, съгласно която „наказва се с глоба от 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец водач, който при условията на повторност, не осигури предимство, когато преминава през пешеходна пътека“.

Въззивният състав на СРС всеобхватно е обсъдил доказателствения материал, посочил е кои факти и обстоятелства, включени в предмета на доказване приема за установени и на каква доказателствена основа. Прегледът на атакувания съдебен акт не установява да са игнорирани доказателствените искания на касатора. Въззивният съд е изпълнил задълженията си, произтичащи от разпоредбата на чл. 339, ал. 2 НПК, като е отговорил на всички възражения на защитата, ясно е посочил кои свидетелски показания кредитира и поради какви причини.

От установените факти по делото са изведени всички съставомерни признаци на нарушението по чл.119, ал.1 ЗДвП, поради което материалният закон е бил приложен правилно. Е. Д. Е. е нарушил задължението си, регламентирано в чл. 119, ал. 1 от ЗДвП да намали скоростта или да спре управлявания от него лек автомобил, за да пропусне да премине безпрепятствено пешеходката на пешеходната пътека, тип „зебра“. В конкретната пътна обстановка Е. Д. Е. е следвало да предприеме горепосочените мерки още, когато обективно е могъл да възприеме движението на пресичащата пътното платно пешеходка, поради което не е налице изключващо вината обстоятелство, т.е. случайно деяние по смисъла на чл. 15 от НК.

В заключение, решението от 19.08.2025г. е правилно на основание чл.348, ал.1, т.1 във вр. ал.2 от НПК и при условията и по реда на чл.221, ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218, ал.2 АПК във вр.чл.209, т.1 и т.2 АПК.

При този изход на делото, в полза на ответника се присъждат разноски за осъществено

процесуално представителство от юрк. В. П., които се определят в размер на сумата от 66, 47 евро (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем евроцента), съответстващи на 130,00 (сто и тридесет) лева, на основание чл.37 ЗПП във вр.чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III касационен състав на основание чл.221, ал.2 АПК във вр.чл.63в ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3173 от 19.08.2025г., постановено по нахд № 7292/2024г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 20-и състав, в частта, с която е потвърдено наказателно постановление № 23-4332-032328/08.01.2024г. на началник група в отдел „Пътна полиция“- СДВР, за извършено от Е. Д. Е. нарушение по чл.119, ал.1 ЗДвП и наложеното наказание- глоба в размер на сумата от 200, 00 /двеста/ лева и лишаване от право на управление на МПС за срок от 1 месец, на основание чл.183, ал.6, във вр. ал.5, т.2 ЗДвП.

ОСЪЖДА Е. Д. Е. ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи с адрес: [населено място], [улица] сумата от 66,47 евро (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем евроцента) на основание чл.63д, ал.4 от ЗАНН.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.